

ပုံစံလှပန်းပေ

လုံခြုံစိတ်ချသော

သုတေသန

ပန်းချီ၊ သိန်းစုံ၊ စာပေ

အခန်း (၁)

ဖလော်ရယ်ဟိုတယ်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ထိုင်နေသော အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ခန့်ခန့်ထည်ထည် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အတူ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ အကြည့်များက ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းကို ဝေဝဲကြည့်နေကြသည်။

အသက်ကြီးသော အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်မျိုးခင်၏ အကြည့်က ဧည့်ကြိုနေရာမှာ ရှိနေသော အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးဆီသို့ စူးရှစွာ ကျရောက်သွားသည်။

-မမြတ်လေး-

သူမရဲ့ ဘေးနားမှာ ငေးမောထိုင်နေသော သူမရဲ့ အဖော် ဒေါ်မြတ်လေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

-ရှင် -- မမမျိုး-

-ဟို ဧည့်ကြိုနေရာမှာ ရှိနေတဲ့ ချောချောလှလှ မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ-

-ဧည့်ကြိုမလေး ဝေဝေနိုင်ဦးပါ-

-ဟုတ်လား - - ချောလိုက်လှလိုက်တာ မှန်နေတာပဲ-

-ဟုတ်တယ် မမမျိုး၊ အလုပ်တော်တယ်၊ အလုပ်ကိုလဲ ရှိသေ ကြိုး

စားတယ်တဲ့ -

-မမြတ်လေးက ချက်ချင်းပဲ သိလိုက်တယ်ဆိုပါတော့-

ဒေါ်မြတ်လေးကို ဒေါ်မျိုးခင်က ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ပြီး ပြောသည် ။
ဒေါ်မြတ်လေးကလည်း ရှက်ပြုံးတွေနှင့်ပါ။

-ဟို မန်နေဂျာအမျိုးသမီးက ပြောလို့ ပါ-

-ဒီဟိုတယ်မှာ မန်နေဂျာက နှစ်ယောက်တောင်လား-

-ဟုတ်တယ် မမမျိုး -- မန်နေဂျာတစ်က ယောက်ျား၊ နှစ်က
ဒေါ်ပြုံးပြုံးပါ။ ကျွန်မ မနေ့ကပဲ ဒေါ်ပြုံးပြုံးနဲ့ စကားပြောဖြစ်လို့ သိလို
က်တာပါ-

-အင်း -- အဲဒီမိန်းကလေး လှသလို တော်တော် ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိ
တယ်-

ဝေဝေနိုင်ဦးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်မျိုးခင်က ပင့်သက်ချလိုက်သည် ။
ဒေါ်မြတ်လေးက သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ သုံးသပ်ပြီး မေးသည်
။

-ဝေဝေနိုင်ဦးကို ကြည့်ပြီး မမမျိုး ဘာလို့ သက်ပြင်းတွေ ချနေရတာ
လဲ-

-စိတ်မောလို့ -

-ဘာအတွက် စိတ်မောနေရတာလဲ-

-တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ဒီဟိုတယ်ကို မောင်မောင်ကြူ ရောက်လာ
မယ်လေ-

-အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ မမမျိုးရဲ့ -

ဒေါ်မျိုးခင်ရဲ့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသော မျက်နှာကို ဒေါ်မြတ်လေးက နားမလည်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

-ဖြစ်တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲပေါ့ မမြတ်လေးရယ်၊
မောင်မောင့်အကြောင်း ညည်းလဲ အသိသားနဲ့ -

-မောင်မောင် ရှုပ်ပွေတဲ့ အကြောင်းလား-

-ဟုတ်တယ်လေ၊ မေသဇင်နဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ကြားက သူ့ဘယ်လို
ခြေရှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကြားနေရတာ မဟုတ်လား။ ခုလို ဝေဝေနိုင်ဦး
က ဒီမှာ ရှိနေရင် မောင်မောင်ရဲ့ ဗီဇက ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး ။
ဝေဝေနိုင်ဦးကို သွားပြီး ပတ်သက်လိမ့်မယ်-

-ဝေဝေနိုင်ဦးက သူ့လာရှုပ်တာကို လက်ခံဦးမှ ကိုး-

-မောင်မောင်က သူလုပ်ချင်တာကို မရမက လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ
မမမျိုး အသိဆုံးပါကွယ်-

-ဒါဆို မောင်မောင့်ကို ဒီဟိုတယ်မှာ မတည်းခိုင်းနဲ့ ပေါ့-

-မမမျိုးရှိနေတော့ သူ ဒီလာတည်းမှာ ပဲ-

-မဖြစ်သေးတဲ့ ကိစ္စကို ကြိုတင်ပြီး သောကရောက်မနေပါနဲ့ မမရ
ယ်-

-အင်းလေ -- ဒီမှာ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ထက် ပိုနေမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။
မောင်မောင် ရောက်လာရင် သတိပေးရဦးမယ်-

-မောင်မောင်က မေသဇင်ကို စေ့စပ်ထားရက်နဲ့ ဘာလို့ ခြေရှုပ်နေ
တာလဲ။ မေသဇင်ကို မချစ်လို့ လား-

-သူ မေသဇင်ကို စေ့စပ်လိုက်တာ မေသဇင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို

မက်မောလို့ လေ။ မေသဇင်ကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ—

—တော်တော်ဆိုးတာပဲ—

—အဲဒီကလေးကို မိဘတွေက အရမ်း အလိုလိုက်ထားခဲ့ကြတာလေ။ ခုတော့ မနိုင်မနင်းတွေ ဖြစ်နေပြီ—

—မေသဇင်တို့ က ရန်ကုန်မှာ ပဲ နေတာပေါ့နော်—

—ဟုတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တောင်ကြီးကို လာနေတယ်—

—မေသဇင် ချမ်းသာလှပေမယ့် ရုပ်ရည်က ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရုံလောက်ပဲ ရှိရှာတယ်နော်—

—အဲဒါ ခက်နေတာပေါ့။ မောင်မောင်က ရုပ်ချောတာကို လှတာကို မက်တယ်လေ။ မေသဇင်ထက် မေသဇင်ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို မောင်မောင်က ပိုပြီး တပ်မက်နေတာပေါ့—

ဒေါ်မျိုးခင်က တူအတွက် ရတက်မအေးစွာ ရှိနေသည် ။ ဒေါ်မြတ်လေးက ဒေါ်မျိုးခင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်းနှင့် ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့်ပြီး သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ အတွေးတစ်မျိုး ရှိနေသည် ။

—ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟိုတယ်မှာ နိုင်ငံခြားသားတွေရော၊ မြန်မာတွေပါ တည်းခိုကြတာ မနည်းပါလား။ သူတို့ များကျတော့လည်း ပိုက်ဆံကို ရေလို သုံးနိုင်ဖြုန်းနိုင်လိုက်ကြတာ—

တစ်နေ့ တစ်နေ့ စရိတ်စကမနည်းလှသော ဟိုတယ်မှာ လာရောက် တည်းခိုခြင်းသည် ငွေကို ဖြုန်းတီးနေခြင်းလို့ ဒေါ်မြတ်လေးက သဘောပေါက်နေသည် ။

ဒေါ်မျိုးခင်ရဲ့ အဖော် လုပ်ခဲ့သော သက်တမ်းနှစ်များ ထဲမှာ ဒေါ်မျိုးခင်က ငွေဘယ်လို ဖြုန်းခဲ့သည် ကို ဒေါ်မြတ်လေးက ကြုံခဲ့ရသည်။ ။

ဒေါ်မျိုးခင်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးရန်နှင့် ဒေါ်မျိုးခင်ကို အဖော်အဖြစ် လုပ်နေရသော ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ လစာကပင် တစ်လကို ငါးထောင်ရသည် လေ။ နေစရိတ် စားစရိတ်အငြိမ်း သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင်ရသည် မို့ ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ အလုပ်က ဝင်ငွေဖြောင့်နေသည်။ ။

အနောက်နိုင်ငံက သူဌေးမကြီးများ ထားရှိသော ကွန်ပင်နီးယန်း ဆိုသော အဖော်မျိုးကို ဒေါ်မျိုးခင်က သူမကို ထားရှိနေခြင်းပါ။ ဒေါ်မျိုးခင် အနားတွင် တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် မှာ နှစ်အတော် အတန်ကြာသလို သူမအတွက် စုငွေတွေကလည်း တိုးခဲ့ရပါသည်။ ။

ဒေါ်မျိုးခင်က ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်တွေကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်ရင်းကနေ ကြည့်လေ စွဲမက်စရာကောင်းလေ ဖြစ်နေသော ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ အလှကို တွေ့ကရသည်။ ။

-ဒါလောက်လှနေတဲ့ ဝေဝေနိုင်ဦးမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေမှာ ပဲ

—

-အင်း -- မောင်မောင်ကြူ ဝေဝေနိုင်ဦးကို သဘောကျမှာ သေချာတယ်—

ဝေဝေနိုင်ဦးကို မျက်ခြေမပြတ်ထိုင်ကြည့်ရင်း ဒေါ်မျိုးခင်ရဲ့ အတွေးတွေ စုံနေသည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦးက သူ့အလုပ်ထဲမှာ စိတ်အာရုံ နစ်မြုပ်လှုပ်ရှားနေသည့်အတွက် ဒေါ်မျိုးခင် သူမကို စေ့စေ့ကြီး ကြည့်ပြီး လေ့လာသုံးသပ်နေသည် ကို သတိမပြုမိပါ။

ဝေဝေနိုင်ဦး အလုပ်လုပ်နေစဉ် လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဒေါ်သူဇာမြ
ငုံက ခေါ်၍ ဝေဝေနိုင်ဦးက မန်နေဂျာရုံးခန်းဆီသို့ လှမ်းလာသည်။ ။

-ဝေဝေ ထိုင်ပါ-

ဒေါ်သူဇာမြင့်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေဝေနိုင်ဦးကဝင်ရင်းနှင့် လှမ်းအကြ
ည့် ဒေါ်သူဇာမြင့်ရဲ့ စားပွဲရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
နောက်ကျောကို တွေ့လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သူဇာမြင့်က
စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည် နှင့် ထိုင်နှင့်ပြီးသား ထိုယော
ကျားဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ။

ဝေဝေနိုင်ဦး ပထမဦးဆုံး သတိထားမိသည် က အသက်အားဖြင့် နှစ်
ဆယ့်ခြောက် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လောက်ရှိမည့် ထိုယောက်ျား၏ ချောမွေ့
သော ရုပ်ရည်ကိုပါ။

-ဝေဝေကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက မောင်ဆက်မော်တဲ့ ၊ ဟိုတ
ယ်မှာ ဝေဝေနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ဧည့်ကြိုလုပ်ရမယ့်သူလေ -- ဒီနေ့ပဲ သူ့ကို အ
လုပ်ခန့်လိုက်ပြီ-

-ဟုတ်ကဲ့-

-ကဲ -- မောင်ဆက်မော်၊ အလုပ်သဘောကို ဝေဝေနိုင်ဦးဆီကပဲ လ
က်တွေ့ သင်ယူလိုက်ပါ-

-ဟုတ်ကဲ့ -- ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ-

-ကဲ -- ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ဆင်းရင်း လုပ်ငန်းခွင်ကို လေ့လာပါ-

-ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ-

-ဝေတို့ ကို ခွင့်ပြုပါ အန်တီသူဇာ—

-ကောင်းပါပြီ—

ဒေါ်သူဇာမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး မန်နေဂျာရုံးခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

-မဝေဝေနိုင်ဦးက ဒီဟိုတယ်မှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား—

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောချောလှလှ ဆက်မော်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဝေဝေ နိုင်ဦးက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

-မောပါတယ်ကိုဆက်မော်ရယ် -- ဝေဝေလို့ ခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ်

—

-ကောင်းပါပြီ ဝေဝေ—

-ဝေ ဒီဟိုတယ်မှာ လုပ်တာ တစ်နှစ်ကျော်ပါပြီ ကိုဆက်မော်—

-ဟုတ်လား -- တော်တော် အတွေ့အကြုံရနေပြီပေါ့နော်—

-ဟုတ်ကဲ့ -- လက်တွေ့အလုပ်ကနေ သင်သွားတော့ နည်းနည်းကျွမ်းကျင်လာတယ်လို့ ပြောလို့ ရပါပြီ—

-ကျွန်တော်က ခုမှ ဒီအလုပ်မျိုးစလုပ်မှာ ဆိုတော့ ဝေဝေက နားမလည်သေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်တွဲခေါ်ပေးပါ—

-စိတ်ချပါ ကိုဆက်မော် ----- ဝေအတွက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်တိုးလို့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ်—

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ သူမရဲ့ မျက်နှာကို စေ့ငွစွာ ကြည့်ရင်းနှင့် ဆက်မော်ရဲ့ အကြည့်တွေ တည်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပြောင်းလဲသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။ ။

-ဒီဟိုတယ်က သိပ်အကြီးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် တော်တော်ပြည့်စုံခမ်းနားတယ်နော်—

-ဟုတ်ပါတယ် -- ရေကူးကန်တို့ ဘာတို့ ကအစ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ အဆောင်အယောင်မျိုးတွေ ရှိနေပါတယ်—

-အခန်းတွေက ဘယ်နှစ်ခန်းလောက်ရှိလဲ မသိဘူး—

-နှစ်ယောက်ခန်းရော တစ်ယောက်ခန်းပါ ပေါင်းရင် တစ်ရာကျော်လောက် ရှိပါတယ်—

ဝေဝေနိုင်ဦးက သူမရဲ့ ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီသို့ ဆက်မော်ကို ခေါ်သွားသည်။ ။

-ထိုင်ပါ ကိုဆက်မော်—

ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ရှိသည့်အနက် တစ်လုံးမှာ ဆက်မော်ကို ထိုင်စေသည်။ ။

-ဒီဟာက တယ်လီဖုန်းအော်တိုဘုတ်ပါ -- အဲဒါကို ကိုင်တွယ်နည်းကို ပထမဦးဆုံး ဝေပြပေးမယ်နော်—

ဟိုတယ်ရဲ့ အခန်းတိုင်းမှာ ရှိနေသော တယ်လီဖုန်းများကို ထိုအော်တိုစက်ခုံကနေပြီး ဆက်သွယ်ပေးလို့ ရသည် ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက အသေးစိတ်ရှင်းပြပေးသည်။ ။

ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာနှင့် သွင်းထားသော တည်းသည့်ဧည့်သည် ၏ အမည်နှင့် နံပါတ်များကို ကွန်ပျူတာခလုတ်များ နှိပ်ပြီး လက်တွေ့ရှာ

ဖွေပြသည် ။

-တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဒါတွေအားလုံးနားလည်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်—

-ဘယ်သူကရော တစ်ရက်တည်း နားလည်ခိုင်းနေလို့ လဲ ကိုဆက်
မော်ရယ်—

ဆက်မော်ကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သ
ည် ။ ရုပ်ရည်ချောလှသလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိလှသော ဝေဝေနိုင်ဦးကို ဆ
က်မော်က မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် စကားပြော
နေစဉ်မှာ ဟိုတယ်ရှေ့သို့ အငှားကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည် ။

တည်းမည့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ သူ့ရဲ့ ခရီးဆောင်
သေတ္တာ အသုံးအဆောင်များကို သယ်လာသော ဟိုတယ်ရဲ့ အလုပ်မ
သားနှစ်ယောက် ဧည့်ကြိုကောင်တာသို့ ရောက်လာသည် ။

-မမဝေ တည်းမည့် ဧည့်သည် ပါ—

-ကောင်းပြီ မောင်လေး—

ပြင်သစ်လူမျိုး နိုင်ငံခြားဧည့်သည် ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက သွက်လက်ပျူ
ငှာစွာ ဧည့်ခံစကားပြောရင်း တစ်ယောက်ခန်း အတန်းအစားသုံးမျိုးရဲ့
တစ်နေ့တာ အခကြေးငွေကို ပြောသည် ။ ထိုကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် က
အနိမ့်ဆုံးဈေးနှင့် တစ်ယောက်ခန်းကို ရွေးသည် ။

ဝေဝေနိုင်ဦးက အခန်းအတွက် စီစဉ်ပေးသည် ။ အခန်းသေ့ကို အ
လုပ်သမားလေးရဲ့ လက်ကို ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

-သူတည်းရမယ့်အခန်းကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်—

ဟိုတယ်အလုပ်သမားလေးက ဧည့်သည် ပစ္စည်းများကို ယူပြီး ဓာတ်

လှေကားဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။

-ဒီမှာ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တော်တော်လာတယ်နော်—

-ဟုတ်တယ် -- အဆင့်လဲမီတယ်၊ နှုန်းထားလည်း သက်သာတော့
တည်းတဲ့ လူ များ ပါတယ်—

-ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုပေါ့နော်—

-ကဲ -- အခန်းတွေ လိုက်ပြမယ်၊ ကိုဆက်မော် လိုက်ကြည့်ပါနော်—

-ကောင်းပါပြီ—

ဝေဝနိုင်ဦးက ဟိုတယ်ရဲ့ လေးထပ်အဆောက်အအုံကို တစ်ထပ်ပြီး
တစ်ထပ် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် ဆက်မော်ကို လိုက်လံပြသပေး
သည်။ ။

ဟိုတယ်ရဲ့ အဆောင်နောက်မှာ လှပစွာ ပြင်ဆင်ပေးထားသော ရေ
ကူးကန်ကို ဆက်မော်အား ပြလိုက်သည်။ ။

-ဒီရေကူးကန်က နိုင်ငံခြားသားတွေ အကြိုက်ပေါ့နော်—

-ဟုတ်တယ်—

-ကျွန်တော်တို့ ဝန်ထမ်းတွေရော ဒီရေကူးကန်မှာ ကူးခွင့်ရှိပါလား—

-အလုပ်ချိန်မဟုတ်ရင်တော့ ကူးခွင့်ရှိပါတယ် -- ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
ခုချိန်ထိ ရေကူးတာ မတွေ့ရသေးပါဘူး—

-ဝန်ထမ်းတွေက စည်းကမ်းနဲ့ နေကြတယ် ဆိုပါတော့—

-အဲဒီ သဘောပါပဲ—

-လေးထပ်စလုံး လျှောက်ပြရတာ ဝေဝ မောသွားပြီလား—

-မမောပါဘူး -- ဒါဝေ့ရဲ့ အလုပ်ပဲ—

-ဝေဝေ့ကြည့်ရတာ သွက်လက်နေတာပဲ -- ဒီအလုပ်ကို ဝါသနာပါ
တယ် ထင်တယ်—

-သူ့လခကိုစားရင် သူ့အလုပ်ကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ပါ
ကိုဆက်မော်—

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြာလိုက်သော ဝေဝေနိုင်ဦးကို တစ်ချက် စူးခ
နဲ့ ငေးကြည့်မိသွားသည်။ ။

-ကဲ -- ကောင်တာဆီ ပြန်ကြရအောင်—

-ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ—

ဝေဝေနိုင်ဦးက ဆက်မော်ကို အလုပ်များ သင်ပေးရင်းနှင့် လက်တွေ့
လုပ်ခိုင်းသည်။ ။ တစ်နေ့တာရဲ့ လုပ်ငန်းချိန်တွေ ကုန်ဆုံးပြီးဆုံးသည့်အ
ချိန်မှာ ဝေဝေနိုင်ဦးနှင့် ဆက်မော်တို့ အတော်အတန် ခင်မင်သွားသည်။ ။

-ကဲ -- ကိုဆက်မော် ဝေ ပြန်မယ်နော် -- မနက်ဖြန်ကျမှ ပဲ ဆုံကြ
တာပေါ့—

-ဝေဝေက ဘယ်မှာ နေတာလဲ—

-မင်္ဂလာဒုံမှာ ပါ—

-ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်စီးရဲရင် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ—

-ရပါတယ် -- လိုင်းကားနဲ့ ပဲ ပြန်မယ်နော်—

ဝေဝေနိုင်ဦးက ဆက်မော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟိုတယ်တွင်းမှ ထွက်
လာခဲ့သည်။ ။ ဆက်မော်ကြောင့် သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်
သွားရသည် ကို ပြန်၍ ခံစားသတိရလိုက်သည်။ ။

တွေ့မိသော ဆက်မော်ရဲ့ အကြောင်းများကို ခေါင်းထဲက ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

-ဝေ့ရဲ့ ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားနိုင်သေးပါဘူးလေ—

အခန်း (၂)

မင်္ဂလာဒုံဘက် ပြန်ရသည် ကတစ်ကြောင်း၊ အချိန်ကလည်း ညမိုးချုပ်ရသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် လိုင်းကားအလာကျနေသည် ။ အဲယားကွန်းဘတ်(စ) စောင့်စီးရင်းနှင့် အချိန် နာရီဝက်လောက် ကြာသွားသည် ။

စီးချင်သည့် ဘတ်(စ)ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည့်အခါမှာ ဝေဝေနိုင်ဦးက ကားပေါ်သို့ သွက်သွက်ကြီး တက်လိုက်သည် ။ ထိုင်စရာ နေရာရသဖြင့် သွား၍ ထိုင်သည် ။

ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်ခဲ့ရသော သူမရဲ့ အခြေအနေဘဝအကြောင်းတွေကို တွေးတောရင်း ကားရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည် ။

ဝေဝေနိုင်ဦးတို့ မိသားစုတွင် ဖခင် ဦးနိုင်ဦး၊ မိခင် ဒေါ်မေတင်နှင့် ဝေဝေနိုင်ဦးအပါအဝင် မောင်နှမ သုံးယောက် ရှိသည် ။ ဝေဝေနိုင်ဦးက အကြီးဆုံးသမီး၊ ဒုတိယသားက မျိုးနိုင်ဦး၊ အငယ်ဆုံး သမီးထွေးက ဆွေဆွေနိုင်ဦး ဖြစ်သည် ။

ဦးနိုင်ဦးသည် အရောင်းအဝယ် ကုန်သည် တစ်ယောက်ပါ။ ဦးနိုင်ဦးရဲ့ ဝင်ငွေအပေါ်မှာ မိသားစုအားလုံး မှီခိုနေထိုင် စားသောက်ကြသည် ။ ဒေါ်မေတင်က ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလှ၍ ဝင်ငွေရသော အလုပ်

အကိုင်ကို မလုပ်နိုင်ရှာပါ။

စီးပွားရေး ပြေလည်နေရာမှ ရုတ်တရက် ဦးနိုင်ဦးရဲ့ စီးပွားရေးက အရှုံးပေါ်ရာကနေ နိမ့်ဆင်းလာသည်။ စီးပွားရေးကျဆင်းမှုကို မိသားစု အား မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေသည်။ ဖခင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်ရှိသော သမီး အလိမ္မာ ဝေဝေနိုင်ဦးက ဖခင်ရဲ့ သောကတွေကို နားလည်သိမြင်လာသည်။

စာရင်းများ တွက်ချက်ရင်း ငေးမှိုငြ်နေသော ဖခင်အနားသို့ ဝေဝေနိုင်ဦးက ရောက်သွားသည်။ သူမအနားသို့ ရောက်လာသည် ကိုပင် သတိ မပြုမိနိုင်လောက်အောင် ဦးနိုင်ဦးရဲ့ အတွေးများက အဝေးသို့ ပျံ့လွင့်နေသည်။

တိုးလျှော့နှင့် ဝေဝေနိုင်ဦးက ဖခင်ကံ ခေါ်လိုက်သည်။ မှိုငြ်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဦးနိုင်ဦး လှမ်းကြည့်သည်။

-ဖေဖေ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ-

-ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး -- စာမေးပွဲနီးပြီ မဟုတ်လား -- သမီးကြီး စာသွားကျက်လေ-

-ဟုတ်ကဲ့ပါ -- ဖေဖေ ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲဟင်-

-မညစ်ပါဘူး သမီးရယ်-

-ဝေ့ကို မညာပါနဲ့ ဖေဖေ တစ်ခုခု ခံစားနေရတာ ဝေသိပါတယ်-

-စာကျက်စမ်းပါကွယ် -- အလကား စိတ်အရှုပ်မခံချင်ပါနဲ့ -

-မေမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခတွေကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတာ ဝေ မကြည့်ရက်ဘူး။ ဖေဖေကို ဝေ

ကူညီဖြေရှင်းပေးပါရစေ -- ဖေဖေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဝေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါလားဟင်—

-သမီး စာမေးပွဲပြီးမှ ဆွေနှေးကြတာပေါ့—

- မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ -- အကျိုးအကြောင်းမသိရရင် စိတ်မဖြောင့်လို့ ဝေ့ စာကျက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး --

သိချင်သည် ကို မရမက မေးတတ်သော ဝေ့ဝေ့နိုင်ဦးရဲ့ ဇွဲကို ဦးနိုင်ဦးက သိသည်။ ။ ဒါကြောင့် ဖွင့်ပြောလိုက်ရန် စိတ်ကူးသည်။ ။

-ကဲ -- သမီးက ဇွတ်တရွတ်လုပ်နေမှ တော့ ဖေဖေ ပြောပါတော့မယ်—

ဦးနိုင်ဦးက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ပြီး စကားကို ဆက်ပြောသည်။ ။

-ဖေဖေရဲ့ အလုပ်တွေ အရှုံးပေါ်နေတယ် -- အရင်းအနှီးက အရှုံးထဲ ပါသွားတယ် သမီးရယ် -- မေ့ကို အသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့နှလုံးက အစကမှ မကောင်းတာ -- စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင် မလွယ်ဘူးကွယ့်—

-ဘယ်လောက်တောင်ရှုံးလို့ လဲ ဖေဖေ—

-တော်တော်ရှုံးတယ် -- လုပ်ငန်းပြန်လည်ဖို့ နောက်ထပ် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ကြိုးစားရမယ် -- ဒါမှ အရင်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်မှာ။ ဒီကြားထဲ စားဝတ်နေရေး ကသီလင်တနိုင် သွားနိုင်တယ်—

-စာမေးပွဲက တစ်လလောက်ပဲလိုတော့တယ် -- အဲဒီ စာမေးပွဲဖြေပြီး ဝေ့ ကျောင်းထွက်လိုက်မယ် ဖေဖေ—

-မဟုတ်တာ သမီးရယ် -- ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ပညာဆက်သင်ပါကွယ်—

-အဝေးသင်တက်ပြီး ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ဝေ့ သင်မှာ ပါ ဖေဖေရယ် -- နေ့

ကျောင်းမှာ အချိန်ကုန်မယ့်အစား ဝေ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်တယ်၊ စား
ဝတ်နေရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝေ ကူချင်တယ် ဖေဖေရယ်—

ဦးနိုင်ဦးက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် သိတတ်လွန်းသော ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့
ခေါင်းလေးကို ကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်လိုက်သည်။ ။

-အလုပ်လုပ်ဖို့ သမီး သိပ်ကို ငယ်သေးပါတယ်ကွယ်—

-ဝေ့ရဲ့ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ -- မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဝေက
ရိုးရိုးဘွဲ့ယူမှာ ပဲ ဖေဖေရယ် - - အလုပ်လုပ်ရင်း ပညာသင်လို့ ရပါတယ်
—

-အေးပါ သမီးရယ် -- ဒီစာမေးပွဲကို အောင်ဖို့ စိတ်အေးလက်အေး
ဖြေလိုက်ပါဦး -- ပြီးမှ ဖေဖေတို့ အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့
ကွယ်—

-ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ—

-ကဲ -- သမီး စာသွားကျက်တော့နော်—

ဦးနိုင်ဦးက ချောမော့ပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးကို စာကျက်စားပွဲသို့ ပြန်ပို့လို
က်သည်။ ။ ဖခင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်း၍ ဝေဝေနိုင်ဦးက စာပ
င် မကျက်ချင်တော့ပါ။ စာမေးပွဲအောင်မှ ဖြစ်မည်ဆိုသော အသိဖြင့် ဦး
နှောက်ထဲသို့ မဝင်ချင်သော စာများကို ဇွတ်နှစ်ရိုက်သွင်းလိုက်ရသည်။ ။

+++

ဝေဝေနိုင်ဦးက စာမေးပွဲဖြေရန် နီးကပ်သည့် အချိန်မှာ ဖခင်ကို အ
လုပ်ရှာပေးရန် နားပူနားဆာ လုပ်ပါတော့သည်။ ။

-ဖဖေ ဝေ့အတွက် အလုပ်ရှာပေးဦးလေ—

-အေးပါ သမီးရယ်—

-ဖဖေရှာမပေးရင် ဝေ့ဘာသာ ရှာမှာ နော် -- ရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ် ပစ်လိုက်မှာ ပဲ—

-လျှောက်လုပ်မနေနဲ့ သမီးကြီးရယ် -- ဖဖေ ရှာပေးမယ် စိတ်ချနေ

—

-မမဝေက ဘာလို့ ဒါလောက် အလုပ်လုပ်ချင်နေရတာလဲ -- အေး အေးဆေးဆေး စာသင်တာ မဟုတ်ဘူး —

-မမဝေက အလကားဆတ်ဆော့နေတာ မဟုတ်ဘူး -- ဖဖေကို ကူ ညီချင်တာ မျိုးမျိုးရဲ့ —

-ဟုတ်တယ် သား -- မင်းမမက မိသားစုအပေါ်မှာ သိပ်ပြီး စေတနာ ထားတတ်တာပါကွယ်—

-ဖဖေက စီးပွားရေး ပြေလည်ရက်သားနဲ့ မမဝေ ကျောင်းထွက်မှာ ကို မလိုလားလို့ ပါ ဖဖေ—

-တော် -- မျိုးမျိုး၊ မင်းဘာမှ မသိဘဲ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ မင်းလုပ် တာနဲ့ မကြားစေချင်တာတွေ မေမေ ကြားသွားလိမ့်မယ်—

ဝေဝေနိုင်ဦးက ဟန့်လိုက်တော့မှ မျိုးနိုင်ဦးက ပါးစပ်ပိတ်သွားသည် ။ ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာထားတည်တည်ကြောင့် အခြားအခန်းသို့ ရှောင်ထွက် သွားသည် ။

-ဖဖေ စီးပွားရေးကျဆင်းတာ သမီးတို့ အမေသိရင် စိတ်မကောင်း အတော်ဖြစ်မယ်—

-တတ်နိုင်သမျှ မေမေ မသိအောင် ဖုံးဖိထားရမှာ ပဲ ဖေဖေ—

ဝေဝေနိုင်ဦး တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်နေစဉ်မှာ မျိုးနိုင်ဦးက အနား ရောက်လာသည်။ ။

-မမဝေ—

-ဘာလဲ—

-မမဝေက ဘာလို့ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မှာ လဲ—

ထိုသို့ မျိုးနိုင်ဦးက ကပ်ပြီး မေးနေစဉ်မှာ ဆွေဆွေနိုင်ဦးကပါ အနား ရောက်လာသည်။ ။

-မမဝေကို ဘာကပ်ပြီး ပြောနေတာလဲ ကိုမျိုး—

-အာပြမနေနဲ့ လေ မေမေ ကြားသွားဦးမယ်—

မျိုးနိုင်ဦးက ညီမ ဆွေဆွေနိုင်ဦးကို မျက်နှာတည်နှင့် ပြောသည်။ ။

-ဖေဖေရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အဲဒါ မေမေသိ လို့ မဖြစ်ဘူးနော်—

-ဟုတ်လား -- ဒုက္ခပါပဲမမဝေရယ် -- ဆွေတို့ ဆင်းရဲသွားပြီလား—

-မဆင်းရဲပေမယ့် အိမ်မှာ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းသွားမယ် -- ဒါ ကြောင့် အိမ်မှာ ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ရှိနေဖို့ မမဝေပါ အလုပ်ထွက်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်—

-ကိုမျိုးနဲ့ ဆွေကော အလုပ်ထွက်လုပ်ရမလား—

-ဆယ်တန်း ကိုးတန်းက ဘာအလုပ်ရမှာ လဲကွယ် -- ဆွေက စာကြိုးစားပါ၊ မမဝေက အစ်မကြီးမို့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးအတွက် ပြည့်စုံအောင် ကူညီပေးပါမယ်ကွယ်—

-မမဝေ ကျောင်းထွက်ရမှာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး—

-ဟုတ်တယ် ဆွေလဲ စိတ်မကောင်းဘူး—

-အဝေးသင်တက်ပြီးဘွဲ့ရအောင်လုပ်မှာ ပါကွယ် -- အလုပ်လုပ်ရင်း
ဘွဲ့တစ်ခုတော့ သေချာရမှာ ပါ—

-ကျွန်တော်တို့ အတွက် အနစ်နာခံပေးတဲ့ မမဝေကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ—

-ဟုတ်တယ် ဆွေလဲ ကျေးဇူးတင်တယ်နော် မမဝေ—

မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးက ကြည်
နူးစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ မိသားစုအတွက် မလွဲမရှောင်သာ၍ ကျောင်းထွက်
ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဝေဝေနိုင်ဦးက ကျောင်းထွက်ရသည့်အတွက်
စိတ်မကောင်းပါ။

ဒေးတက္ကသိုလ်မှာ ပြီးဆုံးသည် အထိတက်ပြီး ဘွဲ့ကို ယူချင်ပါသေး
သည်။ ။

-ကဲ -- မျိုးမျိုးနဲ့ ဆွေ စာသွားကျက်ကြ၊ ဖေဖေ စီးပွားရေးအကြောင်း
မေမေ့ကို မပြောမိစေနဲ့ နော်—

-ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဝေ—

-ကဲ -- စာသွားကျက်ကြတော့—

-ဟုတ်ကဲ့—

မျိုးနိုင်ဦးနှင့် ဆွေဆွေနိုင်ဦးတို့ သူမအပါးမှ ထွက်သွားတော့မှ ဝေဝေ
နိုင်ဦးက စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာ ပင့်သက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ။

ရက်တွေအလီလီ ကုန်ဆုံးပြီး ဝေဝေနိုင်ဦး စာမေးပွဲဖြေမည့်အချိန်သို့ ရောက်လာပါပြီ။ သင်ခန်းစာများကို သေသေချာချာ ချိန်မှတ်ထားသော ဝေဝေနိုင်ဦးက စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စာမေးပွဲပြီး ဆုံးသွားတော့ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရေးအတွက် ဝေဝေနိုင်ဦးက ပြင်ဆင်ပါသည်။ ။

ဖခင်ကို အလုပ်ရှာခိုင်းသလို၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း လက်လှမ်းမီသောအလုပ်များကို ရှာဖွေစုံစမ်းသည်။ အဆက်အသွယ်မရှိ ထင်ရာကျခဲ့သော ဝေဝေနိုင်ဦးက လမ်းစရိတ်ကုန်၊ လူပန်းတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ။ ဘယ်အလုပ်ကိုမျှ မရသေးပါ။

စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ဝေဝေနိုင်ဦးအတွက် တစ်နေ့မှာ ဦးနိုင်ဦးက ဝမ်းသာစရာလက်ဆောင် သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ။

-သမီး ဝေရေ-

-ဟာ -- ဖေဖေ ပြုံးလို့ ပါလား -- ဘာတွေ ဝမ်းသာစရာ ပါခဲ့လဲဟင်

—

အပြင်မှ ပြန် လာပြီး သူမရဲ့ အခန်းထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာသော ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဝေဝေနိုင်ဦးက ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

-သမီးဝေအတွက် အလုပ်တစ်ခု အဆင်ပြေခဲ့ပြီ-

-ဟုတ်လား ဖေဖေ -- ဘယ်မှာ ရခဲ့တာလဲ-

ဝေဝေနိုင်ဦးက အားတက်သရော မေးသည်။ ။

-ဖေဖေသူငယ်ချင်း မန်နေဂျာက ဖလော်ရယ်ဟိုတယ်မှာ သမီးကို ဧ

ည့်ကြိုအဖြစ် ခန့်ပေးမယ်တဲ့ —

-ဟုတ်လား ဖေဖေ -- ဝမ်းသာလိုက်တာ -- လခရောဟင်—

-လခကောင်းမှာ ပါ -- သူ့မျက်စိအောက်မှာ ဆိုတော့ သမီး အလုပ် လုပ်မှာ ကို ဖေဖေ စိတ်ချပါတယ်—

-ဟိုတယ်မှာ လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ဖေဖေ ဝေ့ကို စိတ်မချ ဖြစ်မနေပါနဲ့ -- ဝေ့ကိုယ်ဝေ ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဘယ်တော့လောက် အလုပ်စ ဆင်းရမှာ လဲ—

-မနက်ဖြန် သမီးဝေ သူနဲ့ သွားတွေ့ရမယ် -- ပြီးမှ အလုပ်ဆင်းဖို့ သူပြောလိမ့်မယ်—

-ဖေဖေ လိုက်ပို့ပေးမှာ လား—

-လိုက်ပို့မှာ ပေါ့—

-အဲဒီက ပြန် လာပြီးမှ ပဲ ဝေအလုပ်လုပ်မယ့်အကြောင်း မေမေ့ကို ပြောမယ်နော်—

-သမီးသဘောပဲလေ—

+++

နောက်တစ်နေ့မှာ ဝေဝေနိုင်ဦးက ဖခင်နှင့်အတူ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းရှိ ဖလော်ရယ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဦးနိုင်ဦးရဲ့ မိတ်ဆွေ မန်နေဂျာ ဦးတင်မောင်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဦးတင်မောင်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝေ ဝေနိုင်ဦးကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

-ဟော -- ကိုနိုင်ဦးတို့ သားအဖ ရောက်လာကြပြီကိုး—

မန်နေဂျာဦးတင်မောင်က သူ့အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော သားအဖကို တွေ့ပြီး လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

-အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ တူမကြီးရေ ဒီမှာ လာထိုင်ပါဦး-

ဦးတင်မောင်က ရယ်မောပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးကို သူ့ရဲ့ စားပွဲဆီသို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦးနှင့် ဦးနိုင်ဦးက သူ့စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်များမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

-ကိုနိုင်ဦးက သမီးချောကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာကိုး-

-သမီးငယ်က သူ့ထက်တောင် ပိုချောသေးတယ်ဗျ-

-ဟုတ်လား၊ အဖေချော အမေချောက မွေးထားတာကိုး -- ဒါလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား-

ဦးတင်မောင်က ခင်မင်ရင်းနှီးစွာနှင့် နောက်ပြောင်နေသည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦးကို မေးမြန်းစရာရှိသည် များကို မေးမြန်းပြီး နောက်နေ့တွင် အလုပ်စဆင်းရန် မှာ လိုက်သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးမှ ဒေါ်မေတင်ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက သူမအလုပ်ရခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ။ ဒေါ်မေတင်က တအံ့တဩနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ။

-သမီး ကျောင်းနေတုန်းပဲဟာ -- ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ရမှာ လဲကွယ်-

-ဘွဲ့က အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ယူလို့ ရပါတယ် မေမေ -- အဓိက အလုပ်ရှိနေဖို့ လိုတာပါ-

-ကိုနိုင်ရဲ့ စီးပွားရေးက ကောင်းပါတယ်ကွယ် -- သမီး အလုပ်ထွက်လုပ်စရာ မလိုသေးပါဘူး-

-အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ် မေမေ -- ဝေက အလုပ်အတွက် အခွင့်အရေး ကောင်းတစ်ခုရလို့ ယူထားလိုက်တာပါ -- အလုပ်လုပ်လို့ ဝေပညာရေး မထိခိုက်ပါဘူး၊ အဝေးသင် တက်မှာ ပါ—

-အင်းလေ -- သမီး စိတ်အားသိပ်ပြီး ထက်သန်နေရင် မေမေ မပြော တော့ပါဘူး—

ဒေါ်မေတင်က အသာတကြည် လက်ခံ၍ ဝေဝေနိုင်ဦး ဝမ်းသာသွား သည် ။ လုပ်ငန်းခွင်ကို စဝင်သည့်နေ့ကစပြီး အလုပ်ကို ကြိုးစားသလို၊ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ဝေဝေနိုင်ဦးကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ခင်မ င်ကြသည် ။

နာမည်ကောင်းရနေသော ဝေဝေနိုင်ဦးအတွက် မန်နေဂျာ ဦးတင် မောင်က ကျေနပ်စွာ ဂုဏ်ယူနေသည် ။ သည် လိုနှင့် ဝေဝေနိုင်ဦး အလုပ်ဝင် ခဲ့သည် မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။

အဲယားကွန်းဘတ် (စ) ကားပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အတိတ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားသော စိတ်တွေ ဘတ်(စ)ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။ ကြည့်လိုက်စဉ် ဆင်းရဲတော့မည့်မှတ်တိုင် တစ်တိုင်သာ လိုတော့ပါလား ။ စပါယ်ယာကို မှတ်တိုင်ပါသည့်အကြောင်း ပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဝေဝေ နိုင်ဦးက ဆင်းရဲန်ပြင်ဆင်သည် ။

သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာရင်း ခြံမှာ အပြင် သွားရန် ထွက်လာသော မျိုးနိုင်ဦးနှင့် ဆုံသည် ။

-ဘယ်သွားမလို့ လဲ မျိုးမျိုး -- မိုးချုပ်နေပြီလေ—

-မမဝေနဲ့ တွေ့တာ အတော်ပဲ—

-ဘာလုပ်မလို့ လဲ—

-ကျွန်တော့်ကို ငါးဆယ်လောက်ပေးပါ မမဝေ-

မျက်နှာချိုသွေးပြီး လက်ဝါးဖြန့် မုန့်ဖိုးတောင်းနေသော မျိုးနိုင်ဦးကို မကျေမနပ် မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

-တစ်လစာ မင်းမုန့်ဖိုးက ဘယ်ရောက်သွားလို့ လဲ-

-ဒီလိုပဲ မရည်ရွယ်ဘဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒကာခံလိုက်ရလို့ ကုန်ပြီ -- ပေးပါ မမဝေရယ်၊ ငါးဆယ်လောက်များ မမဝေတို့ အတွက် အသေးသုံးပါ-

-ဟဲ့ -- မမဝေလည်း ပိုက်ဆံကို ချင့်ချိန်နေရတာပဲ -- အိမ်အတွက် ဖြည့်ဆည်းနေရတာလဲ မျိုးသိသားနဲ့ -

-ဟုတ်ပါတယ် မမဝေရယ် -- သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ ကျေးဇူးပြုပြီး ပေးပါနော်-

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လက်ဝါးဖြန့်နေသော မျိုးနိုင်ဦးကို ကြည့်ပြီး မပေးဘူးလို့ ပြောရမှာ သနားပြီး ငါးဆယ်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ငါးဆယ်တန်အရွက်လေးကို မြင်တော့ မျိုးနိုင်ဦးရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးချိုသွားသည်။ ။

-ရော့ -- ဒီမှာ ဒီလအတွက် နောက်ဆုံးနော် -- နောက်ထပ် မပေးဘူး

-

-ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ -- ဒါကြောင့် မမဝေကို ချစ်ရတာ-

မျိုးနိုင်ဦးက သူ့အစ်မကိုဖက်ပြီး ပါးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းကာ ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

-ဟာ -- ဒီကောင်လေး-

ကလေးဆန်သော မောင်လေးရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ဝေ
ဝေနိုင်ဦးက ပြုံး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အခန်း (၃)

အလုပ်က ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ဧည့်ခန်းမှာ မိခင်ဒေါ်မေတင်နှင့် တွေ့ရသည် ။ မျက်နှာလန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့်မို့ ဝေဝေနိုင်ဦး စိတ်ချမ်းသာသွားသည် ။

-ဒီနေ့ မေမေ့ကြည့်ရတာ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား—

-ဟုတ်တယ် သမီး—

-သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ—

-အဲဒါ မီးဆွေက ကျောင်းကပြန် လာပြီး သွေးပေးတာလေ—

ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ အသံကို ကြားပြီး ဆွေဆွေနိုင်ဦးက အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည် ။

-ဟာ -- မမဝေ မုန့်တွေပါလာတာကိုး—

စားပွဲပေါ်က မုန့်ထုပ်ကို ကြည့်ပြီး စကားမဆုံးခင် ဆွေဆွေနိုင်ဦးရဲ့ လက်က ပလတ်စတစ်အိတ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည် ။

-သမီးဆွေ -- မနက်ဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ဦးချထားဦးလေ—

-ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ—

-ဦးချခဲ့ပြီး မေမေ့အတွက် ယူခဲ့နော် ဆွေ—

-ဟုတ်ကဲ့ မမဝေ-

မုန့်ထုပ်ယူပြီး အတွင်းခန်းသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်သွားသော ညီမကိုကြည့်ကာ ဝေဝေနိုင်ဦးက ရယ်သည်။ ။

-ညီမလေးဆွေက ကလေးစိတ် မကုန်သေးဘူးနော်-

-ဟုတ်တယ်ကွယ် -- ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ -- စားဖို့ နဲ့ ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ လောက်ပဲ သိတယ်-

-အိမ်မှာ ကူညီချက်ပြုတ်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် မေမေရေ-

-ဟုတ်တယ် သူရှိလို့ မေမေ သက်သာတာ-

-ဟုတ်တယ် ဆွေလေးကိုပဲ ဝေက ကျေးဇူးတင်နေတာ -- ဝေ့အလုပ်တွေကိုပါ သူက လုပ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား-

-သမီးကြီးက အိမ်အတွက် ငွေရှာပေးနေတာပဲကွယ် -- လုံလောက်နေပါပြီ-

မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံသော သမီးကြီးကို ကြင်နာ ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်များ နှင့် ဒေါ်မေတင်က ပြောသည်။ ။

-ကဲ -- ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားလေ၊ နောက်ကျနေပြီ-

-ဟုတ်ကဲ့ မေမေ-

ဝေဝေနိုင်ဦးက သူမရဲ့ အခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ ။ အဝတ်အစားလဲ၊ ရေမိုးချိုးပြီး ထမင်းစားသည်။ ။ ဟိုတယ်က ကျွေးလိုက်ပေမယ့် သည် နေ့မစားခဲ့သဖြင့် အိမ်က ထမင်းဟင်းကို စားလိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့စောစောမှာ ပဲ အိမ်မှ ထွက်ရသည်။ နံနက်စာ ညစာ
ကို ဟိုတယ်က ကျွေး၍ ဝေဝေနိုင်ဦးက ထမင်းချိုင့် အထူးယူစရာ
မလိုပါ။ လိုင်းကားကနေဆင်းပြီး ဟိုတယ်ဆီသို့ ဝေဝေနိုင်ဦးက လျှော
က်လာသည်။

ဟိုတယ်ရဲ့ ဝင်းတံခါးဝနားအရောက်မှာ နောက်က မော်တော်ဆိုင်
ကယ်သံကြား၍ လှည့်အကြည့်၊ ဆက်မော်ကို တွေ့လိုက်သည်။

- လာလေ -- ဝေဝေ နောက်ကတက်လေ—

-ရောက်ပဲနေပြီပဲဟာ—

ဆက်မော်က နောက်ပြောင်၍ ခေါ်သည် ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက ရယ်ပြီး
ပြန်ပြောသည်။ ဝေဝေနိုင်ဦးက ဟိုတယ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး ဧည့်ကြိုနေရာဆီ
သို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဆက်မော်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ထားရမည့်
နေရာတွင် သွားထားပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးအနား ရောက်လာသည်။

ဟိုတယ်ရဲ့ ဝတ်စုံ ဘောင်းဘီနက်ပြာ၊ ရုပ်အဖြူနှင့်ပင် ဆက်မော်သ
ည် ရှင်းသန့်ချောမွေ့နေသည် ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက သတိထားမိသည်။ ဆ
က်မော်ရဲ့ မျက်နှာချောချောကို မြင်ရလေတိုင်း သူမရင်ထဲမှာ ထူးခြား
သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်။

-ကိုဆက်မော်ကို ငါစိတ်ဝင်စားနေပြီလား—

ဆက်မော်ရဲ့ မျက်နှာကို ငေးခနဲ ကြည့်မိသွားသော အကြည့်ကို ရုပ်
သိမ်းလိုက်သည်။

-ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘာသင်ခန်းစာသင်ရမလဲ ဝေဝေ—

ဆက်မော်က အသာလေးဖောက်ပြီး လုပ်ရမည့်အလုပ်တွေကို မေး
သည်။ ။

-ဝေလုပ်သမျှကိုသာ လိုက်မှတ်ပေတော့—

-ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ—

ဆက်မော်နှင့် ဝေဝေနိုင်ဦးတို့ ရယ်မောပြောဆိုနေကြသည် ကို
ဒေါ်မျိုးခင်က တွေ့ပြီး သူ့အဖော် ဒေါ်မြတ်လေးကို မေးသည်။ ။

-ဝေဝေနိုင်ဦးနဲ့ စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ မြတ်လေး—

-အဲဒါ ဆက်မော်တဲ့ —

-သူက ဘာလဲ—

-မနေ့ကမှ ခန့်လိုက်တဲ့ ဧည့်ကြိုလေးပါ—

-သူတို့ နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ သိပ်ရင်းနှီးကြပုံပဲ—

-အလုပ်တူတူလုပ်ကြတာပဲ၊ ရင်းနှီးမှု ဖြစ်မှာ ပေါ့ မမမျိုးရဲ့ —

ဒေါ်မျိုးခင်က ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ စွဲမက်စရာကောင်းသော အလှအပကို
သတိထားမိပြီးရင်း သတိထားမိနေသည်။ ။

-မနက်ဖြန်ဆိုရင် မောင်မောင် ရောက်လာတော့မယ်—

-ဟုတ်ပါရဲ့ နော်—

-သူ့အတွက် အခန်းကို ဘွတ်ကင်လုပ်ရဦးမယ် -- အရင် သူတည်းနေ
ကျ အခန်းရမလား မေးကြည့်ပါဦး—

-ဟုတ်ကဲ့ မမမျိုး—

ဒေါ်မြတ်လေးက ဒေါ်မျိုးခင်နှင့်အတူ နံနက်စာ စားသောက်ပြီး

ဧည့်ကြိုကောင်တာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦးက အနားရောက်လာသော ဒေါ်မြတ်လေးကို ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ ။

-အန်တီ ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်—

-မနက်ဖြန် မမမျိုးရဲ့ တူ ဒီမှာ လာတည်းမှာ မို့ -- အခန်း ရီဆတ် လုပ်ချင်လို့ ပါ—

-ဟုတ်ကဲ့ -- နာမည်လေး ပြောပါဦး—

-ဦးမောင်မောင်ကြူပါ -- အရင်နေတဲ့ အခန်းမှာ ပဲ လိုချင်ပါတယ်—

-အခန်းနံပါတ်လေး တဆိတ်ပြောပါရှင်—

ဒေါ်မြတ်လေးက မောင်မောင်ကြူ တည်းနေကျ အခန်းနံပါတ်ကို ပြောသည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦးက သေချာမှတ်သားပြီး အခန်းကို သီးသန့် စီစဉ် သတ်မှတ်ပေးထားလိုက်သည်။ ။

-မောင်မောင်ကြူက သူ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဒီမှာ တည်းနေကျလေ—

-ဟုတ်လား -- ဝေ အလုပ်ဝင်ပြီးမှ မတည်းဖူးသေးဘူး ထင်ပါရဲ့ —

-ဟုတ်လိမ့်မယ်—

-အန်တီတို့ အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါရဲ့ လားရှင်—

-ပြေပါတယ်ကွယ်—

-လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါနော်—

-ကောင်းပါပြီ—

ဒေါ်မြတ်လေးက ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။ ဒေါ်မျိုးခင်အနားတွင် အမြဲလိုလို ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးရှိနေသော ဒေါ်မြတ်

လေးကို ဝေဝေနိုင်ဦးက သတိပြုမိသည်။ ။

-သူ့ကြည့်ရတာ ဒေါ်မျိုးခင်ကို လေးစားရတဲ့ ပုံပဲ—

စားဝတ်နေရေးအတွက် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရှာဖွေလုပ်ကိုင် စားသောက်နေရသည့်သူ အချင်းချင်းမို့ ကိုယ်ချင်းစာစွာ နားလည်လိုက်သည်။ ။

-ဒေါ်မျိုးခင်ကြီးကလဲ ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်နှာကြီးချိုပြီး တင်းထန်နေပုံပဲ -- ငွေချမ်းသာသလို မောက်မာပုံလည်း ရတယ်—

ဝေဝေနိုင်ဦးက ဒေါ်မျိုးခင်ကို တွေးပြီး ဝေဖန်နေသည်။ ။ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးထွက်သွားသော ဒေါ်မြတ်လေးရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး စာနာ သနားနေသည်။ ။

လော်ဘီခေါ်သော ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲက အလှပန်းအိုးများ ပန်းလဲသည့်တာဝန်ကိုပါ ဝေဝေနိုင်ဦးက ယူထားသည်။ ။

-ကိုဆက်မော် ဒီမှာ နေခဲ့ဦးနော် -- ဝေ ပန်းအိုးတွေ သွားလဲလိုက်ဦးမယ်—

-အဲဒီပန်းအိုးတွေ ပန်းအလှထိုးထားတာ ဝေဝေလား—

-ဟုတ်တယ်လေ—

-ဝေဝေက ပန်းအိုးအလှထိုးနည်းလည်း တတ်တယ်ပေါ့—

-ဟုတ်ကဲ့—

-အရည်အချင်းတစ်ခုကို ထပ်တွေ့ရပြန်ပြီပေါ့—

ဆက်မော်ရဲ့ ပြုံးလဲ့နေသော မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်ပြီး ဝေဝေနိုင်ဦးက ဧည့်ခန်းဆောင်ဆီသို့ ကူးသည်။ ။ ပိန်းပန်းနှင့် ဟော်လန်သစ္စာပန်းများကို ရှုချင့်စဖွယ် မျက်စိပန်ရအောင် ပန်းအိုးတွေထဲမှာ အ

လှဆင်နေသည်။ ။

ပန်းအိုးများ ပြင်ဆင်ခြင်း ကိစ္စပြီးတော့ ဝေဝေနိုင်ဦးက ကောင်တာ ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ဆက်မော်က တည်းနေသော နိုင်ငံခြားသားနှင့် စကားပြောနေသည်။ ။ ဝေဝေနိုင်ဦး အနားမရောက်ခင်မှာပဲ ထိုဧည့်သည် က ဆက်မော်အနားမှ နေ ထွက်သွားသည်။ ။

-ဒီမှာ တည်းတဲ့ ဧည့်သည် က မြန်မာဟင်းထမင်း သန့်သန့်နဲ့ ကောင်းကောင်း စားချင်လို့ ဘယ်မှာ ကောင်းလဲ လာမေးတယ်—

-အဲဒီတော့ ကိုဆက်မော်က ဘယ်ကိုညွှန်လိုက်လဲ—

-အင်းလျားလမ်းက ဂရင်းအဲလီဖင့်ကို ညွှန်လိုက်တယ် -- ဟုတ်ပါတယ်နော်—

-မဆိုးပါဘူး၊ တိုးရစ်(စ)တော်တော်များများ အဲဒီဆိုင်မှာ လာစားကြတယ် -- မြန်မာထမင်းဟင်းကို နိုင်ငံခြားသား အကြိုက်ပုံစံနဲ့ ချက်တယ်လေ—

-သူကမေးရင် ဖြေနိုင်အောင် ကျွန်တော်လည်း ထပ်ပြီး ပြင်ဆင်လေ့လာထားရဦးမယ်—

-ကိုဆက်မော်က ရန်ကုန်က မဟုတ်ဘူး လား—

-ကျွန်တော် မန္တလေးက တက်လာတာပါ—

-ဟုတ်လား—

-အညာသားပေါ့—

-စစ်စစ် မဟုတ်ဘူး ၊ မွေးတာ ရန်ကုန်မှာ -- မိဘတွေက မန္တလေးမှ အခြေချမိလို့ အညာသားဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့—

-အခုရော မိဘတွေ ရှိသေးလား—

-အမေပဲရှိတော့တယ် -- မမတို့ မိသားစုနဲ့ အတူ အမေကနေတော့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရန်ကုန်လာနေလို့ ရသွားတယ်လေ—

-ရန်ကုန်မှာ ဘယ်သူနဲ့ နေလဲ—

-သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်ရေသမားလေ -- အိမ်လေး သေးသေးတစ်လုံး ပိုင်တယ် -- သူက ခေါ်ထားတော့ သူနဲ့ အတူ နေလို က်တယ်လေ—

-ဒါဆို အိမ်လခ မပေးရဘူးပေါ့—

-မပေးရပါဘူး—

-နေရတာ အဆင်ပြေတယ်ပေါ့—

-စားရေးသောက်ရေးက ဟိုတယ်မှာ ပဲပြီးတယ် -- ဟိုမှာ နေရုံ အိပ် ရုံသက်သက်ဆိုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေပါတယ်—

-ဒီအလုပ်အတွက် ရန်ကုန်ကို စွန့်စားပြီး ထွက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါ တော့—

- မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိပါသေးတယ်—

-ဟုတ်လား—

-အချိန်ရတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဝေဝေကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တွေ ပြောပြမယ်—

-ကောင်းပါပြီ -- ဝေ နားထောင်ချင်ပါတယ်—

-ကျွန်တော့်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရရင် ဝေဝေက ကျွန်တော့်ကို

ဟားမလား မသိဘူး—

-ရည်ရွယ်ချက်ဆိုတာ လူတစ်ဦးက အတမ်းတဆုံး မျှော်လင့်ချက် မ
ဟုတ်လား -- ဝေက သူတစ်ပါးရဲ့ လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားတဲ့ အ
ရာကို မလှောင်တတ်ပါဘူး—

-ဟုတ်မယ် -- ဝေဝေရဲ့ မျက်နှာက သူတစ်ပါးရဲ့ ခံစားမှုကို မျှဝေခံ
စားတတ်ပုံ ပေါ်တယ်—

ဆက်မော်က ဝေဝေနိုင်ဦးရဲ့ မျက်နှာလေးကို စူးနစ်စွာ ကြည့်ရင်း
ပြောသည်။ ။

-ဝေဝေကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် တကယ်ခင်မိပါတယ်—

-ဝေကလည်း ကိုဆက်မော်ကို သိပ်ခင်လိုက်ပါပြီ—

-ဝေဝေက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလား—

- မဟုတ်ဘူး လေ -- မောင်နှမ သုံးယောက်ထဲက ဝေက အကြီးဆုံး

—

-ကျွန်တော်က အစ်မတစ်ယောက်ပဲရှိတာ—

-ဟုတ်လား—

-ဝေဝေတို့ မောင်နှမတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြ
လား—

-ဟုတ်ကဲ့ -- ဝေစကားဆိုရင် အငယ်နှစ်ယောက်က နားထောင်ကြပါ
တယ်—

-လိမ္မာကြတာပေါ့—

-တစ်နေ့လောက် အိမ်လိုက်လည်ပါလား—

-ဒီနေ့ပဲ လိုက်လည်ရင် ဖြစ်မလား—

-သိပ်ဖြစ်တာပေါ့—

-ကျွန်တော့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်က စီးရဲလား—

-တစ်ခါမှ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မစီးဖူးဘူး—

-စီးဖူးတယ်ရှိအောင် လိုက်စီးလေ—

-အင်း -- စီးကြည့်မယ်လေ—

လိုက်စီးမည်ဟု ပြောပြီးမှ မှားသွားပြီလားလို့ ဝေဝေနိုင်ဦး တွေးသ
ည် ။ သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် အတူစီးခြ
င်းက သင့်တော်ပါမည်လား။

-မေမေတို့ သိသွားပြီး ဆူနေရင် ခက်ပြီ—

-ဘာလို့ ငိုငိုသွားတာလဲ ဝေဝေ—

-ဟို -- ဟို -- ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး—

စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော ဆက်မော်ကို ဝေဝေနိုင်ဦးက ပျာပျာသ
လဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။
